

Той стисна силно китката на ръката ѝ. Ирина изстена от болка.

— Безумнице! Какво повече искаш от съдбата? От пленница ще станеш могъща царица... Ще носиш една от най-прочутите корони. Ще бъдеш почитана и славена като никоя жена на света. Асен те обича неслучайно. Ще бъде готов да изпълни всичко, което пожелаеш. Разбираш ли? А това значи за нас свободата и властта... За братята ти, Ирино!

Девојката сведе клепачи, прехапа устни, преглътна сълзите си. Каза едва чуто:

— Търновската царска корона ми бе драга, докато се надявах че ще я нося редом с княз Петра. Сега Царевец ще бъде за мене само мрачен затвор, край този старец. А какво ще стане, ако вие всички ме оставите тук, сама, сред тия чужди люде, ако си отидете в Тесалоника...

Шепотът заглъхна задавено. Нипналата младост за последен път високо напомняше своето свято право, преди да се стаи под отровната пепел на алчността за власт и слава, преди да угасне пред сиянието на ослепителната императорска диадема.

Пленникът потръпна от скръбта, която прозвуча в девическия глас. Дълбока въздишка се отломи от гърдите му. Той седна връз мекия китеник, който покриваше одъра, подпря ръце на тояжката, склопи чело връз преплетените си пръсти.

Той трябваше да купи свободата си с цената на красотата и младостта на своята дъщеря. Какво не би дал да имаше сега очи, за да зърне лицето на Ирина. Как веднага опитният взор щеше да познае дълбочината и искреността на младежката тъга...

Петър... Петър...

Споменът лежеше като камък връз нараненото сърце. Сянката му стоеше непреодолима между младата мома и бащата на мъртвия.

Ала Комнен поклати глава. Шилеста мисъл го прободеше. Не! Тъй беше